

Bir Yalnız Çiçek

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Haziran 2019

Eğreti bir saygınlığın müptelası gece
Esrikli ayazın da yanığı:
Surların dibinde çöküntü şehrin
Bir şair mahlası
Küpeştesi yeknesak şiirlerin
Bir hanım edası ile süzülen hece hece
İçimde kırılan sazın o mahzun sesi.

Şimdi diri bir sancı olmak vardı:
Kaygısı şiirin sinerken tenime
İçimde pala bıyıklı imgeler
Sözüm ona her birinin duyulmaz nidası
Oysaki boşlukta çıkan bir yangın her gece
Gecenin şerri de aşktan kopuk zümresinde
Sevda yoksunu dilinde her hecenin
Menevişlenen sair hücre
Düş kalpazanı ömrün de bekası
Soluk teninde yaz mavisinin
Yine ağrırken mevsim
Ağıtlar yakan Haziran güncesinin soluk efkârı.

Biten ağaç dibinde yalnız bir çiçek
Biriken yüreğin dehlizinde
Gömmeden yaşamayı şerh düşen
Ölümlü benliğin solgun niyazı
Bir de Tanrının sunumu her yeni yenilgi
Savrulan beyitlerin tozu dumana katan sihri
Aşiyen yollarında kayıp bir sevgili.

Görmeden kazıdığım yüreğe lehçe lehçe
Mırıldanırken ismini sair gece
Dumanı tüten bir bardak çayla
Yendiğim efkârı sadece aşkın dilinde
Gelip geçen bir sihir
Kayıp silueti ile ömrün

Devre arası bir hüzün
Kapış kapış somurtan bir çehre
Oysaki ben önceleri böyle değildim, dercesine.

Şimdi toplayıp da tası tarağı
Göçmek vardı başka bir mevsime
Yanan yüreğin küle dönen enkazıyla
Serinleten bir yaz yağmuru gibi
Tutuk dilimin esrarı sönerken yazdığım her şiirde.